

Decyzja GIODO z dnia 7 października 2004 r. odmawiająca uwzględnienia wniosku skarżącego, który zwrócił się o pisemną informację dotyczącą średnich zarobków dyspozytorów zatrudnionych w Zakładzie Linii Kolejowych. Informacje o średnim wynagrodzeniu osób zatrudnionych na określonym stanowisku, w danym miejscu, są raczej danymi statystycznymi, nie mają one natomiast charakteru danych osobowych.

Warszawa, dnia 7 października 2004 r.

GI-DEC-DS-215/04

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 2 ust. 1, art. 6, art. 12 pkt 2 i art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie żądania Pana A, nakazania PKP Polskie Linie Kolejowe S. A., Zakład Linii Kolejowych w (...), udzielenia mu „informacji pisemnej dotyczącej średnich zarobków dyspozytorów zatrudnionych w Zakładzie Linii Kolejowych”,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w (...), Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, postanowieniem z dnia 25 maja 2004 r. przekazał do rozpoznania przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych sprawę z powództwa Pana A, zwanego dalej również Skarżącym, przeciwko PKP Polskie Linie Kolejowe S. A., Zakład Linii Kolejowych w (...), zwanemu dalej Zakładem. Przedmiotem postępowania zakończonym powyższym postanowieniem Sądu Rejonowego w (...) było żądanie Pana A nakazania Zakładowi, aby ten udzielił mu „informacji pisemnej dotyczącej średnich zarobków dyspozytorów zatrudnionych w Zakładzie Linii Kolejowych”. W uzasadnieniu

postanowienia z dnia 25 maja 2004 r., Sąd Rejonowy w (...) wskazał na następujące ustalenia odnośnie okoliczności faktycznych niniejszej sprawy:

1. W dniu 7 czerwca 1993 r. Skarżący uległ wypadkowi drogowemu, który nie pozostawał w związku z zatrudnieniem lecz w konsekwencji którego Skarżący, decyzją Kolejowej Komisji Lekarskiej z października 1995 r., został uznany za trwale niezdolnego do wykonywania dotychczasowej pracy – tj. dyżurnego ruchu. W tym czasie Skarżący pracował w ROS (...) (rejon przewozów). Sprawcą wypadku, o którym mowa powyżej była osoba ubezpieczona w Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń S. A. w związku z czym, Skarżącemu przyznana została od 1995 r. renta uzupełniająca wypłacana przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń S. A., Inspektorat w (...);

2. W okresie od 14 lutego 1999 r. do dnia 7 listopada 1999 r. Skarżący był zatrudniony w Sekcji Przewozów Pasażerskich w (...) – Stacji (...), na stanowisku kasjera biletowego – bagażowego (ze względu na przeciwwskazania zdrowotne do wykonywania pracy dyspozytora), jednak faktycznie świadczył pracę na stacji w (...), podległej Stacji (...). Po rozwiązaniu umowy o pracę Skarżący przeszedł na rentę inwalidzką;

3. Na wniosek Skarżącego, w dniu 19 kwietnia 2001 r. Polskie Koleje Państwowe, Zakład Infrastruktury Kolejowej w (...), poinformował go na piśmie o tym, w jaki sposób kształtował się „średni przychód brutto za II półrocze 2000 r. zespołu dyspozytorów zatrudnionych w naszym {wskazanym} zakładzie”;

4. Pismem z dnia 12 stycznia 2003 r., Skarżący zwrócił się do Dyrektora Zakładu Linii Kolejowych w (...), z prośbą o wyliczenie średnich zarobków, które uzyskałby od dnia 1 stycznia 2001 r. do 31 grudnia 2002 r., gdyby nie zachorował wskutek wypadku z dnia 7 czerwca 1993 r. Skarżący zaznaczył przy tym, że uzyskanie zaświadczenia zawierającego powyższe informacje pozwoli mu na obliczenie kwoty utraconych zarobków, co jest niezbędne do uzyskania świadczenia z Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń S. A. W piśmie z dnia 12 stycznia 2003 r. Skarżący wskazał również, że gdyby nie doszło do wypadku, pracowałby jako dyspozytor zmianowy w Zakładzie Infrastruktury Kolejowej w (...), a następnie w Zakładzie Linii Kolejowych w (...).

5. Pismem z dnia 14 lutego 2003 r., Pan Dyrektor PKP Polskie Linie Kolejowe S. A., Zakład Linii Kolejowych w (...) odmówił Skarżącemu wydania przedmiotowego zaświadczenia informując, że może być ono sporządzone tylko na żądanie uprawnionego organu, np. sądu, ZUS - u, PZU.

Po ustaleniu w ten sposób okoliczności faktycznych sprawy, Sąd Rejonowy w (...) podkreślił, iż przedmiotem żądania Pana A było zobowiązanie Zakładu do wydania mu zaświadczenia stwierdzającego wysokość średnich zarobków dyspozytorów. Odnosząc się do tego żądania Sąd Rejonowy w (...) wskazał: „(...) Nie może budzić wątpliwości, że zarobki

dyspozytorów zatrudnianych przez pozwanego {Zakład} są danymi osobowymi podlegającymi ochronie zgodnie z przepisami ustawy o ochronie danych (art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych). Zazwyczaj wysokość wynagrodzenia, choć oczywiście nie zawsze, umożliwia identyfikację osoby, której ono przysługuje (np. gdy w zakładzie na określonym stanowisku pracuje tylko jeden pracownik, albo gdy występuje ściśle, bez żadnego luzu decyzyjnego, określenie widełek płacowych). Ich udostępnienie musi się zatem odbywać w trybie ustawy o ochronie danych osobowych. Powstaje oczywiście problem, czy żądany przez powoda {Skarżącego} sposób udostępnienia danych nie będzie naruszał przepisów ustawy. Ten problem sytuuje się jednak poza kognicją sądów powszechnych i jego rozstrzygnięcie należało będzie do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych. (...) W myśl przepisów ustawy o ochronie danych pozew powoda {Pana A} należało zatem potraktować jako wniosek o wydanie stosownej decyzji przez Generalnego Inspektora, który w tym przypadku będzie badał, czy pozwany naruszył przepis art. 29 ustawy o ochronie danych osobowych (...)”.

W przesłanym do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych piśmie z dnia 1 września 2004 r. Pan A zakwestionował poprawność ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy w (...) wskazując, iż od dnia 10 października 1995 r. – tj. od momentu, kiedy Komisja Lekarska Zakładowa w (...) uznała go za trwale niezdolnego do pracy na stanowisku dyżurnego ruchu oraz na stanowiskach związanych z ruchem pociągów – nie był już nigdy pracownikiem stacji (...).

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Ustawa o ochronie danych osobowych, zwana dalej ustawą, zgodnie z dyspozycją art. 2 ust. 1 określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych. Stosownie do brzmienia art. 1 ust. 1 ustawy, każdy ma prawo do ochrony dotyczących go danych osobowych. Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy, za dane osobowe uważa się wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej. Osobą możliwą do zidentyfikowania jest natomiast osoba, której tożsamość można określić bezpośrednio lub pośrednio, w szczególności przez powołanie się na numer identyfikacyjny albo jeden lub kilka specyficznych czynników określających jej cechy fizyczne, fizjologiczne, umysłowe, ekonomiczne, kulturowe lub społeczne (art. 6 ust. 2 ustawy). Ponadto, danej informacji nie uważa się za umożliwiającą określenie tożsamości osoby, jeżeli wymagałoby to nadmiernych kosztów, czasu lub działań (art. 6 ust. 3 ustawy).

Jak podkreśla się w literaturze przedmiotu, pojęcie „danych osobowych” obejmuje na gruncie prawa polskiego wszelkie informacje dotyczące osoby fizycznej, o ile możliwe jest określenie tożsamości tej osoby, innymi słowy, jej zidentyfikowanie. W konsekwencji, w ramach definiowanego pojęcia mieszczą się informacje z różnych dziedzin życia, o ile tylko mogą być powiązane z oznaczoną osobą. Podkreślenia wymaga przy tym, że tylko część informacji (jak np. numer PESEL) sama w sobie identyfikuje osobę. Większość zaś zyskuje charakter danych osobowych dopiero w połączeniu z innymi informacjami identyfikującymi osobę wprost lub pośrednio (por. J. Barta, R. Markiewicz *„Ochrona danych osobowych. Komentarz”*, wyd. II, Zakamycze 2002, str. 316 i nast.).

W kontekście powyższego, za dane osobowe należałoby zatem uznać informacje o wysokości zarobków konkretnej osoby fizycznej (gdy możliwe jest przypisanie informacji o wysokości zarobków zidentyfikowanej osobie). Nie mają natomiast charakteru danych osobowych informacje o średnim wynagrodzeniu osób zatrudnionych na określonym stanowisku, w danym miejscu. Wniosek taki wydaje się zasadny także z uwagi na wyrażany w literaturze przedmiotu pogląd, iż nie są danymi osobowymi „wszelkie informacje anonimowe – tak jak ma to zazwyczaj miejsce w przypadku danych pozyskiwanych do celów statystycznych – nie dające się powiązać z indywidualnymi osobami (por. J. Barta, R. Markiewicz *„Ochrona danych osobowych. Komentarz”*, wyd. II, Zakamycze 2002, str. 312).

Żądane przez Skarżącego informacje dotyczące „średnich zarobków dyspozytorów zatrudnionych w Zakładzie Linii Kolejowych” odnoszą się do grupy bliżej niezidentyfikowanych osób świadczących pracę w określonym charakterze w danym zakładzie pracy. Co więcej, chodzi tu o średnie zarobki danej grupy pracowników z okresu dwóch lat (od 1 stycznia 2001 r. do 31 grudnia 2002 r.). W konsekwencji uznać zatem należy, że Skarżący wystąpił o udostępnienie mu informacji o charakterze statystycznym, nie będących w istocie danymi osobowymi. Żądana informacja nie odnosi się bowiem do konkretnej, jednoznacznie wskazanej osoby, lecz do każdej osoby z pewnej, generalnie określonej grupy.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, zgodnie z dyspozycją art. 8 ustawy, jest organem do spraw ochrony danych osobowych a do jego zadań, stosownie do regulacji art. 12 pkt 1 i 2 ustawy, należy w szczególności kontrola zgodności przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych oraz wydawanie decyzji administracyjnych i rozpatrywanie skarg w sprawach wykonania przepisów o ochronie danych osobowych. W świetle powyższego podkreślenia wymaga, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w swych ocenach bierze pod uwagę jedynie te okoliczności, które z punktu widzenia przepisów o ochronie danych osobowych mają znaczenie dla rozstrzygnięć w indywidualnych sprawach. Należy również dodać, że podstawowe znaczenie w procesie rozpatrywania zasadności skargi na działanie

administratora danych ma ustalenie, czy zakres wykorzystywanych przez niego informacji oraz ich charakter pozawala na zastosowanie przepisów ustawy. W przypadku uznania, że informacje, których dotyczy skarga nie podlegają ochronie przewidzianej w ustawie o ochronie danych osobowych, bezprzedmiotowa staje się analiza ewentualnych naruszeń ustawy w zakresie czynności mających za przedmiot te informacje. W związku z powyższym, wniosek Skarżącego o nakazanie Zakładowi, aby ten udzielił mu „informacji pisemnej dotyczącej średnich zarobków dyspozytorów zatrudnionych w Zakładzie Linii Kolejowych” nie może być rozpatrzony w kontekście przepisów o ochronie danych osobowych. Przedmiotem żądania Pana A jest bowiem nakazanie Zakładowi, aby ten udostępnił mu informacje, które w świetle powyższych rozważań nie podlegają ochronie przewidzianej w ustawie o ochronie danych osobowych. W konsekwencji, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie ma podstaw prawnych, aby w tym zakresie podejmować w stosunku do Zakładu czynności, przewidziane przepisami wskazanej ustawy, w tym nakazać mu dopełnienie określonych obowiązków.

Nadmienić ponadto należy, że ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, iż przedmiotowe zaświadczenie, dotyczące średnich zarobków dyspozytorów zatrudnionych w Zakładzie, jest Skarżącemu potrzebne dla ustalenia wysokości świadczenia wypłacanego przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń S. A. Mając to na uwadze uzasadnione wydaje się przypuszczenie, iż niniejsza sprawa może ewentualnie być rozpatrywana w świetle przepisów odnoszących się do umów ubezpieczenia, działalności ubezpieczeniowej oraz odpowiedzialności odszkodowawczej jak również, na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.).

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, strona niezadowolona z niniejszej decyzji może zwrócić się z do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: 00 – 193 Warszawa, ul. Stawki 2) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, w terminie 14 dni od daty doręczenia niniejszej decyzji.